

Οι συνθήκες ειρήνης και οι πρωθυπουργοί του Ισραήλ

Αραβο-Ισραηλινή σύγκρουση: Πώς έπραξαν οι προηγούμενοι πρωθυπουργοί του Ισραήλ και το ερώτημα για τον Μπενιαμίν Νετανιάχου

Η ιστορία της Αραβο-Ισραηλινής σύγκρουσης διδάσκει ότι συνθήκες ειρήνης υπογράφονται κατ' εξοχήν από Ισραηλινούς πολιτικούς που προέρχονται από το σκληροπυρηνικό πολιτικό ρεύμα του **Ισραήλ**, από τα λεγόμενα «κοράκια» του πολέμου και όχι από τους μετριοπαθείς, τα λεγόμενα «περιστέρια» της ειρήνης.

Τα «περιστέρια» διεξήγαγαν πολέμους για την επιβίωση του κράτους, τον «πόλεμο της Ανεξαρτησίας» το 1948, τον «πόλεμο του Σινά» το 1956, τον «πόλεμο των Έξι Ημερών» το 1967 και τον πόλεμο του Γιομ Κιπούρ το 1972. Παρά το διακαή τους πόθο, ούτε ο Δαβίδ Μπεν Γκουριόν, ούτε ο Μοσέ Σαρέτ, ούτε ο Λεβί Εσκόλ, ούτε η Γκόλντα Μέιρ, ηγέτες του μεγάλου Εργατικού κόμματος που διετέλεσαν πρωθυπουργοί του κράτους έφθασαν στην υπογραφή ειρηνευτικής συμφωνίας, αφού όλα τα αραβικά κράτη απέρριπταν το ίδιο το δικαίωμα ύπαρξης του Ισραήλ.

Ο σκληροπυρηνικός **Μεναχέμ Μπέγκιν**, αρχηγός του συντηρητικού κόμματος «Λικούντ», ο πολιτικός που επί 30 και πλέον χρόνια είχε ως σύνθημα του τον μηδενικό συμβιβασμό, ήταν αυτός που υποδέχθηκε ως πρωθυπουργός το 1978 τον Αιγύπτιο πρόεδρο Ανουάρ Σαντάτ στην Ισραηλινή Βουλή Κνέσετ, στην Ιερουσαλήμ. Λίγο αργότερα υπέγραψαν τις συμφωνίες του Κάμπ Ντέιβιντ σύμφωνα με τις οποίες το Ισραήλ αποχώρησε από τη Χερσόνησο του Σινά, παραχώρησε καθεστώς αυτονομίας στους Παλαιστίνιους της Δυτικής Όχθης του Ιορδάνη ποταμού, ενώ η Αίγυπτος αρνήθηκε να δεχθεί τη Λωρίδα της Γάζας την οποία κατείχε μέχρι το 1967. Φυσικά ο Μεναχέμ Μπέγκιν είχε την υποστήριξη τόσο της αντιπολίτευσης των εργατικών, όσο και ολόκληρης της Ισραηλινής Αριστεράς.

Οι μετριοπαθείς πολιτικοί **Ισζάκ Ράμπιν** και **Σιμόν Πέρες** πήραν το Νόμπελ ειρήνης το 1994 μαζί με τον **Γιασέρ Αραφάτ**, υπέγραψαν τις συμφωνίες του Οσλό σύμφωνα με τις οποίες **Ισραήλ και Παλαιστίνιοι αναγνώρισαν το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση των δύο λαών**. Συμφωνία ειρήνης υπογράφηκε με την Ιορδανία, αλλά όχι με τους Παλαιστίνιους. Ο Ράμπιν δολοφονήθηκε από Ισραηλινό εξτρεμιστή σε ένα κλίμα μεγάλου διχασμού στο οποίο πρωτοστατούσε ο νεοεμφανιζόμενος ηγέτης του συντηρητικού κόμματος Λικούντ, Μπενιαμίν Νετανιάχου, πολέμιος κάθε συμβιβασμού με τους Παλαιστίνιους. Η Παλαιστινιακή τρομοκρατία σύντομα έκανε ηχηρή την επανεμφάνισή της, οι ισραηλινοί οικισμοί επεκτάθηκαν, η ένταση αυξήθηκε.

Ο πρώην αρχιστράτηγος **Εχούντ Μπαράκ** εκλέγεται αρχηγός των Εργατικών και ως πρωθυπουργός το 2000 συναντάται με τον Γιασέρ Αραφάτ και τον Μπιλ Κλίντον στη Τάμπα. Παραχωρεί το 90% των εδαφών της Δυτικής Όχθης του Ιορδάνη, όπως προβλεπόταν από τις Συμφωνίες του Οσλό, και την Ανατολική Ιερουσαλήμ, εκτός των ιερών τόπων που θα τίθεντο υπό διεθνή έλεγχο. Ο Γιασέρ Αραφάτ απορρίπτει την πρόταση και χάνεται η μεγαλύτερη ευκαιρία επίλυσης του Παλαιστινιακού ζητήματος. Η Ιντιφάντα των Παλαιστινίων ξεκινά, ένα νέο κύμα αιματοχυσίας ξεσπά...

Ο σκληροπυρηνικός στρατηγός **Αριέλ Σαρόν**, εκλέγεται πρωθυπουργός και από φανατικό κοράκι του πολέμου, μετατρέπεται σε περιστέρι της ειρήνης και το 2005 αποφασίζει την μονομερή αποχώρηση των Ισραηλινών δυνάμεων από την Λωρίδα της

Γάζας, τη διάλυση των Ισραηλινών οικισμών και την παραχώρησή της στην Παλαιστινιακή Αρχή του Μαχμούντ Αμπάς που είχε διαδεχθεί τον Γιασέρ Αραφάτ.

Ο συντηρητικός πολιτικός **Εχούντ Ολμερτ**, πρώην Δήμαρχος της Ιερουσαλήμ, διαδέχεται τον Αριέλ Σαρόν και το 2008 σπεύδει στην Ανάπολη των Ηνωμένων Πολιτειών για να συζητήσει με τον Μαχμούντ Αμπάς τον προτεινόμενο «Οδικό Χάρτη» του Αμερικανού προέδρου Τζόρτζ Μπους τζούνιορ, ως τη βάση μιας συνθήκης ειρήνης μεταξύ Ισραήλ και Παλαιστινίων. Για άλλη μια φορά, στο πλαίσιο μιας ειρηνευτικής συμφωνίας, ένας Ισραηλινός πρωθυπουργός παραχωρεί τμήματα της Ιερουσαλήμ προκειμένου να καταστεί η ανατολική Ιερουσαλήμ πρωτεύουσα του υπό σύσταση Παλαιστινιακού κράτους. Ο Μαχμούντ Αμπάς, υποκύπτοντας στις πιέσεις των ακραίων Παλαιστινιακών οργανώσεων και κυρίως της Χαμάς και της Τζιχάντ δεν εφαρμόζει τον «οδικό χάρτη», οδηγώντας για μια ακόμη φορά το Παλαιστινιακό ζήτημα σε αδιέξοδο. Το 2007 η Φατάχ δοκιμάζει δεινή ήττα στον εμφύλιο που ξεσπά στη Λωρίδα της Γάζας, τον πλήρη έλεγχο της οποίας αποκτά η Ισλαμιστική οργάνωση Χαμάς με την υποστήριξη του Ιράν.

Η εποχή **Μπενιαμίν Νετανιάχου**

Μετά από μια τριετή θητεία 1996-1999 ως πρωθυπουργός, το 2009 ξεκινά η εποχή Νετανιάχου στο Ισραήλ. Καθίσταται ο μακροβιότερος πρωθυπουργός και μέχρι τον Οκτώβριο του 2023 ο Ισραηλινός στρατός δεν είχε εμπλακεί σε μακράς διάρκειας πόλεμο. Ως επί το πλείστον διεξήγαγε επιχειρήσεις αντιποίνων απέναντι στη Χεζμπολά στο Λίβανο και στη Χαμάς στη Λωρίδα της Γάζας. Το status quo, η ακινησία των διαπραγματεύσεων εξυπηρετούσε την πολιτική επιβίωση, τόσο τη δική του όσο και του Μαχμούντ Αμπάς. Το 2020 ο Μπενιαμίν Νετανιάχου υπογράφει τις Συμφωνίες του Αβραάμ με τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, το Μπαχρέιν και το Μαρόκο, σηματοδοτώντας την εξομάλυνση των σχέσεων μεταξύ του Ισραήλ και σημαντικών αραβικών κρατών. [Η σφαγή της 7ης Οκτωβρίου 2023, που κόστισε τη ζωή 1.200 Ισραηλινών πολιτών και την αρπαγή 250 ομήρων από τη Χαμάς, προκάλεσε έναν ανηλεή πόλεμο του Ισραήλ εναντίον της τρομοκρατίας που έμελλε να αλλάξει και τον χάρτη ισορροπιών στην Μέση Ανατολή.](#) Η Χεζμπολά στο Λίβανο εξουδετερώθηκε, το καθεστώς Ασαντ στη Συρία ανατράπηκε, η Χαμάς στη Λωρίδα της Γάζας αποδυναμώθηκε, το Ιράν υπέστη ανεπανόρθωτες ζημιές τόσο στο πυρηνικό του πρόγραμμα, όσο και στη δομή του καθεστώτος.

Το μεγάλο ερώτημα που τίθεται σήμερα είναι αν ο Μπενιαμίν Νετανιάχου, παρά τις επιθέσεις που έχει υποστεί εντός και εκτός του Ισραήλ, θα είναι ο πρωθυπουργός που θα υπογράψει μια συμφωνία που θα περιλαμβάνει όχι μόνο την εξομάλυνση των σχέσεων με τη Σαουδική Αραβία και τη Συρία, αλλά και την επίλυση του Παλαιστινιακού ζητήματος.

Η ιστορία των πρωθυπουργών του Ισραήλ διδάσκει ότι τις συνθήκες ειρήνης τις υπογράφουν τα «κοράκια» του πολέμου, γιατί ακριβώς έχουν την υποστήριξη των «περιστεριών» της ειρήνης.

ΠΗΓΗ: [ATHENS VOICE 1.7.2025](#)